

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1ste August 1894.

43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 312.)

Hånders Paalæggelse for den
Helligaands Gave.

Den Helligaand forjættet. Da Johannes prædikede i Ørkenen Omvenselde og Daab i Vand for Folket, forudsagde han, at en anden eller højere Daab skulle finde Sted, hvilken han betegner som en Daab med Sild og den Helligaand (Matt. 3, 2. 3. 11; Mark. 1, 8; Luk. 3, 16); dette skulle følge efter hans Administration og skulle meddeles af ham, den stærke, hvis Sko han ansaa sig ubærdig til at bære. At Indehaveren af denne høje Mændighed ikke var nogen anden end Jesus Kristus bevises af Johannes' kraftige Vidnesbyrd: „Se det Guds Lam . . . Han er den, om hvilken jeg sagde: Efter mig kommer en Mand, hvilken har været for mig . . . Og jeg kendte ham ikke; men den, som sendte mig at doбе med Vand, han sagde til mig: Paa

hvem Du ser Manden fare ned og blive over ham, han er den, som dober med den Helligaand.“ (Joh. 1. 29-33.)

Da Frelseren forklarede Nitodemus om Daabens Nødvendighed (Joh. 3. 3-5.), standsede han ikke med at henvisse til Fødselen af Vand alene, eftersom den er usuldstændig, hvis den ikke efterfølges af Mandens levendegjørende Indflydelse; at blive født af Vand og Mand er den nødvendige Betingelse for den, som ønsker at indgaa i Guds Rig.

Mange af de Skriftsteder, som anføres for at bevise Daabens Hensigt og Nødvendighed, vise tillige, at Daab med Sild og den Helligaand staar i nær Forbindelse med den forestrevne Ordinanse: Nedskænkelse i Vandet.

Kristi Lærdomme til hans Apostle indholde gjentagne Øster angaaende Trosterens Komme, Sandhedens Mand, med hvilke udtryksfulde Ord menes

den Helligaand. (Joh. 14, 16. 17. 26; 15, 26; 16, 7. 13.) I sin sidste Samtale med Apostlene straks før sin Himmelssart gjentog Herren disse Forsikringer om en aandelig Daab, som da straks fulde finde Sted. (Ap. Gj. 1.5.) Dette store Øfste gik i Opfølelse den paafølgende Pintsefest, da Apostlene, som vare forsamlede, blevne iførte Kraft fra Himmelten, ved at de blevne opfylde af den Helligaand, saa at de talte med andre Tungemaal, efter som Aanden gav dem at udsige. (Ap. Gj. 2, 1—4.)

Blandt flere Tilstjendegivelser af denne himmelfte Gave kan omtales, at der viste sig Tunger som af Jld, der satte sig paa Enhver af dem. Dette Øfste, der paa en saa sorunderlig Maade opfylde paa dem selv, blevne gjentaget af Apostlene til dem, som undersøgte deres Værdommie. Petrus erklærer, da han den samme Dag taler til Jøderne, at „I skulle faa den Helligaands Gave“ paa Betingelse af en antagelig Omvendelse og Daab. (Ap. Gj. 2, 38.)

I Mormons Bog have vi Beviser, der ere ligesaas afgjørende med Hensyn til den Helligaands Besøgelse til dem, som yiste Lydhed til Vandbaabens Fordringer. Nephi, Lehis Søn, bar et kraftigt Bidnesbyrd om denne Sandhed, som blevne fundgjort for ham formedelst Guds Røft. (2 Nephi 31, 8. 12; 14, 17.) Og den opstandne Frelsers Ord til Nephiterne kom med uimodsigelig Thydelighed og med en Mhndighed, der ikke kunde betvivles, forknydende Daab med Jld og den Helligaand for alle dem, som adløde de første Fordringer. (3 Nephi 11, 36; 12, 2.) Det samme store Øfste er givet til de Hellige i Tidernes Thyldes Husholdning. „Derfor siger jeg igjen til Eder,“ siger Herren, idet han taler til visse Kirkens Eldster, „at hver Sjæl, som tror paa Eders Ord og bliver

døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Helligaand.“ (Baptens Bog 4, 7.)

Den Helligaands Personlighed og Kraft. Den Helligaand er forenet med Faderen og Sonnen i Guddommen. Under Abenbarelsens Lys kan der ikke være nogen Tvivl angaaende den Helligaands hærskilte Personlighed. Han er et Væsen, der er begavet med Guddommens Kræfter og Egenskaber, og er ikke blot en Ting, Drivkraft eller Esjens. Benævnelsen Helligaand og dens almindelige Synonymer, Guds Aand (Matt. 3, 16), Herrens Aand (Mosiah 13, 5; 1 Nephi 4, 6; 11, 8; 13, 12; Ap. Gj. 2, 4; 8, 29; 10, 19; Rom. 8, 10. 26; 1 Thes. 5, 19. 20.), eller kun Aanden, Trosten (Joh. 14, 16—26; 15, 26.) og Sandhedens Aand (Joh. 16, 13.), forekomme i Skriften i ganske forskjellige Meninger, idet de i nogle Tilsætninger hentyde til Gud den Helligaand personligen og i andre til den Kraft og Mhndighed, som dette store Væsen er i Besiddelse af. Indholdet af disse og lignende Skriftsteder viser tydelig, i hvilken Betydning Udtrykket bruges.

Den Helligaand besidder uden Tvivl personlige Kræfter og Tilsætninger, og disse Egenskaber besidder han i en fuldkommen Grad. Saaledes se vi, at han lærer, vejleder og paaminder (Joh. 14, 26; 16, 13.), vidner om Faderen og Sonnen (Joh. 15, 26.), overbeviser om Synd (Joh. 16, 8.), taler, befaler og bestiller (Ap. Gj. 10, 19; 18, 2; Nab. 2, 7; 1 Nephi 4, 6; 11, 2—8.), gaar i Forbon for Syndere (Rom. 8, 26.), bedrøves (Ef. 4, 30.), ransager og undersøger (1. Kor. 2, 4—10.), lokker og paavirker (Mos. 3, 19.) og fjender alle Ting. (Alma 7, 13.) Disse ere ikke blot billedlige Udtryk, men en tydelig Fremstilling af de Egenskaber,

som karakterisere denne høje Personlighed. At den Helligaand er i Stand til at vise sig i samme Form og Skif. kelse som Guds, i hvis Billede Menneskene ere skabte, bevises af den mærkværdige Samtale, som Nephi havde med Herrens Vand, da han aabenbarede sig for Profeten og gav ham Spørgsmaal angaaende hans Ønsker og hans Tro, børste ham om de Ting, som høre Gud til, og talte Ansigt til Ansigt med ham: „Thi jeg talte til ham,” siger Nephi, „som en Mand taler; thi jeg saa, at han var i en Mands Skif. kelse; men jeg vidste alligevel, at det var Herrens Vand; og han talede til mig, som en Mand taler til en anden.” (1 Nephi 11, 11.)

Dog, den Helligaand besidder ikke et folbart Legeme af Kjød og Ben, som baade Faderen og Sonnen gjøre, men er en aandelig Personlighed. (Pagtens Bog, eng. Udg. 130, 22.)

Meget af den Forvirring, som eksisterer i det menneskelige Begreb angaaende den Helligaands Natur, opstaar, fordi vi i Almindelighed manglade Evne til at adskille vor Forestilling om hans Person fra hans Magt eller Indflydelse. Det er tydeligt, at saadanne Udtryk som at fyldes med den Helligaand (Luk. 1, 15. 67; 4, 1; Ap. Gj. 6, 3; 13, 9; Alma 36, 24;) have Hensyn til de Kræfter og den Indflydelse, som kommer fra Gud, og som karakteriserer ham; thi den Helligaand kan paa denne Maade virke samtidig paa flere Personer, skjønt de ere fjernt adskilte fra hverandre, medens den virkelige Helligaands Person ikke kan være paa mere end eet Sted ad Gangen. Dog læse vi, at Faderen og Sonnen virke gjennem Vandens Kraft i Udførelsen af Skabelsen og i deres Handlinger med Menneskene. (Meh. 9, 30; Es. 42, 1; Ap. Gj. 10, 19; Alma 12, 3; Pagtens Bog 102, 10; 81, 1;

1 Nephi 10, 19; 1 Mojs. 1, 2; Job 26, 13; Ps. 104, 30.) Den Helligaand kan ansees som Guddommens Minister, der sætter det store Raads Beslutninger i Udførelse.

I Udførelsen af disse almægtige Forstætter styrer og leder den Helligaand de utallige Kræfter i Naturen, af hvilke endnu kun saa, og disse maasse af de underordnede Klasser, vidunderlige som selv de allermindste af dem synes at være for Mennesket, ere blevne tilkendegivne til den menneskelige Forstand. De molekulære Kræfter, saasom Tyngdekraften, Lyden, Lyset og Varmen, samt den endnu mere hemmelighedsfulde og tilsyneladende overnaturlige Kraft, Elektriciteten, ere alle ikke mere eller mindre end den Helligaands almindelige Ejendomme i Udførelsen af hans Arbejde.

Ingen ørlig Tanker eller oprigtig Forstør vil tro, at han har lært at kjende alle de Kræfter, der ere i eller som virke paa Materien; i Virkelig-heden ere de iagttagne Naturfænomener, der for ham endnu ere usforklarlige i deres Hældhed, flere i Antal end de, som han delsvis kan forklare. Gud har Naturkræfter til sin Raadighed, der ere vor Forstand saa overlegne, at Elektriciteten, den hemmelighedsfuldeste af alle kjendte Kræfter, der styrer af Mennesket, henholdsvis er at sammenligne med dem som Lastdyret med Lokomotivet, Togjængerne med Telegrafen eller en Bram med Oceandampfslbet. Mennesket har knap fastet et Blik over Skabelsens Mechanisme, og dog have de saa Kræfter, som vi have lært at kjende, tilvejebragt saadanne Mirakler og Undere, at de, hvis vi ikke havde dem for vores Øjne, vilde forekomme os utrolige. Disse mægtige Naturkræfter og de endnu mægtigere, som forelsbig ikke ere kjendte af Mennesket, og etter andre, som muligvis

ere aldeles ubegribelige for os i vor nærværende Udvikling, udgøre ikke den Helligaand, men ere blot bestemte Midler til at udføre guddommelige Hensigter.

Endnu finere, mægtigere og mere omfangsrige end nogen eller alle af de fysiske Naturkraæster ere de Kraæster, der virke paa Bevisthedens Organisme, de Midler, hvorved Sindet, Hjertet eller den menneskelige Sjæl bevæges. Vor Uvidenhed med Hensyn til Elektricitetens virkelige Bestaffenhed tale vi om den som et Fluidum (flydende Element), og paa lignende Maade ere de Kraæster, der styrke og indvirke paa Sindet, blevne kaldte et aandeligt Fluidum. Disse højere Kraæsters virkelige Natur er nødvendigvis en Hemmelighed for os, efter som vor svage, menneskelige Domme-kraft ikke formaar at fatte den, eller kan finde Noget, hvormed disse Kraæster kunne sammenlignes; dog have Alle erfaret deres velgjørende Virkninger. Ligesom det ledende Medium i en elektrisk Strøm er i Stand til kun at overføre en begrænset Strøm — dens højeste Styrke beror paa de Substansers Modstands-kraft, hvorfra Lederen er forsør-diget — og ligesom forskellige Ledninger af forskellige Grader af ledende Evne kunne overføre elektriske Stromme, der ere aldeles ulige i Styrke, saaledes ere de menneskelige Sjæle hverandre forskellige i Evne eller Modtagelighed overfor de højere guddommelige Kraæster. Men efter som Mediet bliver ødlere og renere, og efter som Hindringerne blive ryddede af Bejen, møder den overførte Kraft mindre Modstand, og Virknin-gerne vise sig med større Fuldkommen-hed. Vore Aander kunne gjennem en saadan Renselse blive mere modtagelige for Livets Kraft, der er et Udspring af Guds Aand. Vi blive derfor lærte at bede med Ord og Handling om en

stadic voksende Grad af Aanden, det vil sige Aandens Kraft, hvilken er en af Guds Maadegaver til os.

Den Helligaands Kald med Hen-syn til hans Virksomhed blandt Menneskene forklares meget tydelig i Skriften: Han er en Lærer sendt fra Faderen. (Joh. 16, 26; 1 Joh. 2, 20—27.; Ef. 30, 20, 21.); og til dem, som ere berettigede til at modtage hans Undervisning, vil han aabenbare alle Ting, der ere nødvendige for Sjælens Forfrem-melse. Menneskernes Sjælsevner kunne formedes til den Helligaand blive styrkede og tiltage saaledes, at de forbigangne Ting kunne bringes i deres Hukom-melse. Han vil være en Vejleder i guddommelige Ting for alle dem, som ville adlyde ham (Bagtens Bog 15, 10.), oplyse ethvert Menneske i Forhold til hans Ædmighed og Lydhed (Bagtens Bog 4, 7; eng. Udg. 136, 33.), afløre Guds Hemmeligheder, efter som den saaledes aabenbarede Kundskab kan for-fremme aandelig Udvikling (1 Nephi 10, 19.); han meddeler Kundskab fra Gud til Menneskene (Bagtens Bog, eng. Udg. 121, 43.), helliger alle dem, som ere blevne rensede formedes til Lydhed til Evangeliets Fordringer (Alma 13, 12.), aabenbarer alle Ting (Bagt. Bog 43, 4.) og han bærer Bidnesbyrd til Menneskene angaaende Faderens og Son-nens Tilværelse og Ufejlbarhed. (Joh. 15, 26; Ap. Gj. 5, 32; 1 Kor. 2, 11; 12, 3; 3 Nephi 11, 32.)

Den Helligaand bringer ikke alene det Forbigangne til vor Hukommelse og forklarer det Nærværende, men hans Magt tilljendegives ligeledes ved, at han profeterer angaaende Fremtiden. Kristus sagde til Apostlene, da han lovede dem Trosteren: „Og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder.“

Adam, Jordens første Profet, forud-sagde under den Helligaands Findslydelse,

„hvad som skalde hænde hans Efterkommerne lige indtil den sidste Generation.“ (Pagtens Bog, eng. Udg. 107, 56.)

Den Helligaands Kraft er altsaa Profetiens og Abenbaringens Aand; hans Kald er at oplyse Sindet, at styrke og oplive Forstanden og at virke for Sjælens Helliggjørelse.

Til hvem er den Helligaand given? Den gives ikke til Alle uden Forskjel. Frelseren sagde til de første Apostle: „Jeg vil bede Faderen, og han skal give Eder en anden Talsmand, at han skal blive hos Eder evindeligen; den Sandheds Aand, hvilken Verden ikke kan annamme, thi den ser ham ikke, kjender ham ejheller.“ (Joh. 14, 16, 17.) Heraf fremgaar tydeligt, at en vis Betingelse fra Modtagerens Side er nødvendig, førend han kan erholde den Helligaand, det vil sige, førend han kan modtage nogen Rettighed til Aandens Samfund og Bevægning. Gud giver den Helligaand til de Lydige, og Meddelelsen af denne Gave folger efter Tro, Omvendelse og Daab i Vand. De Fordoms Apostle lovede kun den Helligaands Betjening til dem, der havde modtaget Daab til deres Shunders Forladelse. (Ap. Gj. 2, 38.) Johannes den Døber gav Løste om den Helligaands Gave til dem alene, der blev døbte med Omvendelsens Daab. (Matt. 3, 11; Mark. 1, 8.) Vi have allerede henledet Opmærksomheden paa, hvorledes Paulus lærte de tolv gudsfrugtige Efesere og døbte dem paant, grundet paa en tilshneladende Mangel paa Rigtighed eller Fuldmagt i Udforelsen af deres Daab, førend han beseglede den Helligaand paa dem. (Ap. Gj. 19, 1—7.) Vi læse om en mærkværdig Tilkjendegivelse af Kraft blandt Folket i Samaria, til hvem Filippus prædikede Jesum Kristum, og om, hvorledes de Allesammen modtoge hans

Bidnesbryd og lode sig døbe. Der efter kom Petrus og Johannes til dem, ved hvis Betjening de Rydbøte modtog den Helligaand, hvorimod Aanden ikke var kommen over Nogen af dem tilforn, skjønt de Alle vare blevne døbte. (Ap. Gj. 8, 5—8; 12, 14—17.)

Den Helligaand bor ikke i Tabernakler, der ere usikkede eller uværdige. Paulus gjør den højtidelige Erklæring, at naar et Mennesses Legeme er syldt med den Helligaands Kraft, da bliver det et Aandens Tempel; og samtidig fremholder Apostelen det forsædelige Ansvar, som den Person paadrager sig, der vanhelliger en Bygning, som er helliget ved den Helligaands Nærværelse. (1 Kor. 3, 6—17; 5, 19.) Tro paa Gud leder til Omvendelse fra Synd, derefter folger Daab i Vand til Shunders Forladelse, og siden i sin Orden Meddelelsen af den Helligaand, gennem hvis Kraft kommer Helliggjørelse og Guds særskilte Gaver.

En Undtagelse fra denne forestrevne Regel vises i Beretningen om den gudsfrugtige Hedning Cornelius, der tillige med sin Familie modtog den Helligaands Kraft i den Grad, at de talede i Tungemaal til Guds Pris og Gre, og dette førend de blevne døbte. Men en gyldig Grund til denne Usvigelse fra den sædvanlige Orden vises i de Fordomme, der eksisterede blandt Jøderne imod andre Folkeslag. Thi hvis Petrus ikke havde saaet særskilt og direkte Undervisning af Herren des angaaende, saa vilde dette have hindret, om ikke forebygget Apostelen fra at fremlegge Evangeliet for Hedningerne. Imidlertid blev denne hans Fremgangsmaade i højeste Grad dadlet af hans Folk; men han besvarede deres Bevredeste ved at fortælle dem om det Syn, han havde haft fra Herren, og det unøgtelige Bidnesbryd, han havde mod-

taget ved, at Cornelius og hans Familie modtoge den Helligaand, forend de blevne døbte.

Og ved andre Bejligheder har den Helligaand til forskjellige Tider virket med sin gode Indflydelse gjennem Personer, der ikke vare døbte; i Virkeligheden er der skænket ethvert Individ af Menneskeslægten en vis Grad af denne Indflydelse; thi som allerede bemærket er den Helligaand den Kraft, der tilvejebringer Intelligenz, viis Styrke, Udvikling og Liv. Tilfjendegivelser af Guds Vilje, som vises tydelig formedelst Aandens Krafts Paavirkning, lægges for Dagen i de ødle Kunsters Triumfer, de sande Videnskabers Opdagelse og i de forskjellige Begivenheder i Historien, uagtet det verdsrig sindede Menneske tror, at Gud Intet direkte har med dette at skaffe. Mennesket er aldrig kommet til Kundstab om nogensomhelst Sandhed uden gennem den store Aands Kraft, som er til for at udføre Faderens og Sønnens Vilje. Og dog er det virkelige Samfund med den Helligaand, den af Gud givne Berettigelse til hans Betjening, den helligjørende Sæddaaab, kun given som en vedvarende Ejendom til den, der tror, omvender sig og bliver døbt for sin Frelse, og denne Gave vil forblive hos alle Saadanne, saafremt de ikke forspilde deres Krav derpaa ved at begaa Øvertrædelse.

Den Helligaands Meddelesse sker gjennem en mundtlig Velsignelse, som udtales paa dens Hoved, der skal modtage den, af En, der har den rette Myndighed i Præstedommet, idet han eller de, som udfører Ordinansen, lægge Hænderne paa hans Hoved. Det vises i Skriften, at Apostlene fordum brugte denne Fremgangsmaade; Historien viser, at den blev anvendt af de gamle Kirkesædre; at den var den an-

hjedte Methode blandt Nephiterne vises tydelig i Mormons Bog, og i vor Tid har Herren meddelt sin Fuldmagt fra Himmelnen til at forrette denne Ordinanse paa samme Maade.

Blandt de Tilsæerde, hvorum det ny Testamente beretter, skulle vi nævne følgende: Petrus og Johannes beseglede som allerede omtalt den Helligaand paa dem, som Filippus havde vundet til Troen i Samaria, og Ordinansen blev udført med Bon og Hænders Paalæggelse (Ap. Gj. 8, 14—17., læs også Beretningen om Simon den Troldkarl i det samme Kapitel.) Paulus brugte den samme Fremgangsmaade med de Efeser, som formedelst hans Paavirkning blevne døbte; „og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talede med fremmede Tongemaal og profete rede.“ (Ap. Gj. 19, 2—6.) Bigeledes henthalder Paulus til denne Ordinanse i sin Paamindelse til Timotheus, at han ikke skulle ringeagte den Naadegave, som var bleven ham neddelt paa denne Maade. (2 Tim. 1, 6.) Da den samme Apostel opregner de udvortes Principer og Ordinanser i Kristi Kirke, indeslutter han Haandspaalæggelse som den Ordinanse, der kommer efter Daaben. (Heb. 6, 1. 2.)

Alma anraabte Herren om, at den Helligaands Kraft maatte komme over hans Medarbejdere: „Han lagde sine Hænder paa alle dem, som vare med ham. Og se, da han lagde sine Hænder paa dem, blev de fulde af den Helligaand.“ (Alma 31, 36.) Frelsen gav Myndighed til de tolv udvalgte Nephiter, ved at han berørte dem En ad Gangen; og de fik saaledes Fuldmagt til at besegle den Helligaand paa Andre. (3 Nephi 18, 36, 37.)

I denne Husholdning er det paalagt Præstedommet som en Pligt „at

bekræfte de Dobtes Indlemmelse i Kirken ved Haandspaalsæggelse for Daaben med Ild og den Helligaand." (Pagt. Bog 2, 8.) Herren har lovet, at den Helligaand skal følge disse hans Ejeneres be-mynnidige Handlinger. (Pagt. Bog 11, 2; 59, 2. 6.) Haandspaalsæggelsesceremonien for den Helligaands Besegling staar i Forbindelse med Individets Bekræstelse som Medlem i Kirken. Den Eldste, som udfører Handlingen i Jesu Kristi Navn og med Fuldmagt fra ham, siger: "Modtag den Helligaand;" og: "Jeg bekræfter Dig et Medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige;" disse Ord ere just ikke forekrevne, men deres Mening maa udtrykkes i Ceremonien; og til disse kan Eldsten tilføje andre Ord i Egen-skab af Belsignelse og Paakaldelse, efter-som Aanden leder ham. Denne Hand-ling fuldbyrder den udvortes Form af Daaben, saa uundværlig til Frelse — Fodselen af Vand og Aand.

Fuldmagten til at besegle den Helligaand tilhører det højere eller Melchise-dekske Præstedømme (Pagtens Bog 2, 8.), hvorimod Vanddaaben kan forrettes af en Præst, som administrerer i de Ordinanser, der henhøre til det Aaroniske Præstedømme. (Pagtens Bog 2, 10.)

Aanden Gaver. Som allerede sagt er det Aanden særskilte Embede at oplyse og forædle Sindet, at rense og helliggjøre Sjælen, at tilskylde til gode Gjerninger og ataabenhære de Ting, som høre Gud til. Men der er foruden disse almindelige Belsignelser visse særskilte Gaver, som ere lovede i

Forbindelse med Modtagelsen af den Helligaand til dem, der holde denne Gave i Agt og Ere. Frelseren sagde: „Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slangen, og dersom de drinke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes." (Mark. 16, 17. 18; Pagtens Bog 4, 11.)

Disse Aanden Gaver ere uddelte i Folge Guds Bisdom for hans Borns Ophøjelse. Paulus forklarer angaaende dem paa følgende Maade: „Betræffende de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være ubidende . . . . Der er Forskjel paa Naadegaver, men Aanden er den samme; . . . . men Aanden Alabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Bisdoms-Tale formedest Aanden; en Aanden Kundstabs-Tale ved den samme Aand; en Aanden Tro ved den samme Aand; en Aanden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Aanden Kraft til Undergjerninger; en Aanden profetisk Gave; en Aanden at bedømme Aander; en Aanden adskillige Tungemaal; en Aanden at udlegge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, efter som han vil." (1 Kor. 12, 1. 4. 7—11; se ogsaa Moroni 10, 8—18.)

Ingen er foruden nogen af Aanden Gaver, og En kan ogsaa være i Besid-delse af flere.

(Fortsættes.)

Tankesprog. Opsæt ikke med at gjøre Belgjerninger, til Doden indtræder.

— Man kan Meget, naar man vil.

— Store Ildsvaader komme fra smaa Gnister.

Den 1ste August 1894.

De Døde forglemmes ikke.

Vi have gjennem Præsident Anthón H. Lund modtaget følgende Instrukser, som ere blevne givne af Kirkens første Præsidentstab:

„Vi ønske at henlede Eders Ópmærksamhed paa et Emne, som er af meget stor Vigtighed, og dette er det Arbejde, som vi burde udføre for vores Afsøde. Vi vide Alle, at dette Arbejde udføres paa vores Forsædres Begne, som ere afgaaede ved Døden uden at have haft Lejlighed til at høre Evangeliet. Det forekommer os, at mange trofaste Hellige ere døde i deres Fødeland, som ikke have Børn eller Slægtninge i Kirken, der som Stedfortrædere kunne udføre Tempelarbejde for dem. Vort Ønske er, at alle saadanne Personers Navne blive holdte i agtværdig Erindring, og at de ikke skulle blive forglemte i Herrens Hus. Derfor, paa det at det nødvendige Tempelarbejde maatte kunne udføres for dem, ville vi foreslaa, at I anstalte Eder en Protokol, hvori et almindeligt Register kan holdes, for at henvisse til og bruges paa Eders Kontor, samt at Konferencepræsidenterne blive anmodede om at opsoge Navne og Slægtregister, saa vidt som det kan lade sig gjøre, af alle de Hellige, som ere afgaaede ved Døden, og at de indsende dem til Eders Kontor, for at de kunne blive indførte i nævnte Protokol.

Afskrifter kunne siden blive indsendte til Kirkens Kontor hersteds (Salt Lake City), og vi ville tilse, at de nødvendige Ordinanser blive udførte for disse Afsøde i et af vores Templer, og at Underretning derom bliver tilbagesendt, saa at det Samme kan blive anført i ovennævnte Bog. Ved at vi paa en systematisk Maade give denne Sag vor Ópmærksamhed ville vi undgaa at begaa nogen Fejltagelse. Det bør derfor være en Pligt at holde en saadan Optegnelse paa Missionens Kontor.“

De foregaaende Instrukser ere tydelige, og vi kunne fra dem forstaa, at det tilkommer os, som ere blevne meddelagtige i Frelsens Evangelium, og som ere blevne anbetroede det Hverv at tilbyde vores Medmennesker dette glade Budskab, at vi ogsaa bør have vor Ópmærksamhed henbent paa det store Arbejde i Frelsens Plan, som angaar dem, der have levet paa Jorden i en Tid, da de ikke havde Lejlighed til at annehmen Evangeliet, og som nu befinde sig i Aalandeverdenen.

Det bør være en tjær Pligt for vores Eldster, som arbejde i Missionens forskjellige Dele, under deres Konferencepræsidenters Vejledning at arbejde i dette Øjemed og noje at undersøge Bøgerne i de forskjellige Grene i Konferencerne for at indhente Oplysning om dem af vore Brødre og Søstre, som ere afgaaede ved Døden uden at efterlade sig nogen Slægtninge eller Blodsforvante, der kunne udføre de nødvendige Tempelordinanser i deres Sted, og det vil uden Tvivl glæde alle de Hellige, at vores afsøde Søssende i disse Lande paa en saadan Maade blive ihukommede, og at Lejlighed saaledes bliver dem givne til at faa deres Arbejde udført i Herrens Tempel.

Vi ønske, at Konferencepræsidenterne ville tilse, at dette Arbejde bliver paabegyndt saa hurtigt som muligt, og at de forlangte Angivelser blive indsendte

til dette Kontor. Saavidt som det kan lade sig gjøre, bør disse Angivelser meddele de Afdødes Fødsels- og Dødsted, Tiden, da Fødselen og Døden indertraf, samt naar, hvor og af hvem de blevne indlemmede i Kirken ved Daab og konfirmerede; ligeledes, hvis de varne ordinerede til Præstedommet, at angive naar, hvor og af hvem de blevne ordinerede. Og om det er muligt at erholde videre Oplysninger angaaende de Afdødes Slægtninge, saa burde der, saa vidt det lader sig gjøre, sendes os Underretning derom.

Vi haabe, at Kirkens Protokoller i Missionens forskjellige Grene ere vel forvarede og i en saadan Orden, at de nødvendige Oplysninger maa kunne erholdes, og at vi saaledes kunne være i Stand til saa fuldstændigt som muligt og paa en tilsfærdstilslende Maade at fuldføre denne Opgave, hvilket bør betragtes som en af de vigtige Pligter, der paahvile os under vor Missionsvirksomhed.

Korrespondance.

Kristiania, den 26de Juli 1894.

Præsident P. Sundwall,
Kjøbenhavn.

Kjære Broder!

Jeg føler, at jeg stholder Dem saavel som andre af mine Foresatte i Præstedommet min hjerteligste Tak for al den Deltagelse, der blev mig vist i den Sorg, som ramte mig her fjærnt fra Hjemmet; og mod alle de Hellige samt mine Medarbejdere er jeg taknemmelig af ganske Hjerte for deres Sympathi og Trost. Tanker, som jeg i Ungdommens Dage ofte dvælede ved, pressede sig stærkt ind paa mig, efter at denne mørke Skæ havde trukket sig lidt tilside, nemlig:

"Jeg maa ud af den Kærlige, den døsige Nø

I det skimlede Fædrenebo;

Jeg maa ud for at luste det støvede Sind

I den friske, fortyngende Wind;

Jeg maa ud i det Fri, at Solen kan tö
Mine stivnede Arter paa ny."

Jeg foretog derfor en Rejse langs den af Naturen saa rigt prydede norske Kyst og besøgte med megen Interesse de fleste af de større Byer mellem

Kristiania og Tromsø, og jeg havde tillige Lejlighed til at gjæste Størsteparten af de Hellige paa denne udstrakte arbejdsmark samt alle mine Medarbejdere, som virke i disse Egne, og havde med dem en rigtig Fest, hvorsomhelst jeg kom. Jeg havde Lejlighed til at overvære mange Møder, der i de fleste Tilfælde vare vel besøgte af opmærksomme Tilmødte, og havde ogsaa Anledning til at være tilstede, hvor Daabens højtidelige Ordinanser blev forrettet paa tre af Herrens Børn. Stedet, hvor dette udførtes, vil af flere Grunde aldrig udslettes af min Erindring; thi det var lige ved Havet, og alligevel var det hævet ca. 900 fod over dets Overflade; det var nemlig i den gamle, romantiske og i flere Henseender livlige By Bergen. Eldste D. Svendsen virker med megen Fver her og har de allerbedste Udsigter for en rig Høst paa denne frugtbare Mark.

Aalesund er en ny, organiseret Gren, hvor to af Zions Sønner ere i fuld Virksomhed i deres Kald for Sandhedens Sag, nemlig A. J. Hansen og Joseph Bergesen, og de udøve en god

Indflydelse blandt Folket. De Hellige der saavel som i Bergen have Hjertet paa det rette Sted og ere Brødrene behjælpelige af alle deres Evner og Kræfter.

Jeg besøgte gamle Broder Grøn paa Stavnes Fyr ved Christiansfjord, som i over 30 Aar har været forenet med dette Folk, og som har været til saa stor Belsignelse for Trondhjems Gren; jeg havde den Glæde at belsegne hans lille $3\frac{1}{2}$ Maaneders gamle Datter. Hans Lampe brænder endnu lige saa klart som før paa dette ensomme Sted.

Mellem Trondhjem og Bodø lede vi Skibbrud, idet om Natten Kl. 3 den prægtige Damper „Serius“ med fuld fart tornede imod et ukjendt Skær. Jeg kom paa Hovedet ud af min Køje og op paa Dækket i en fart; saavel Damer som Herrer mødtes der i deres Morgendragt. Skibet kom af Skæret ved egen Hjælp eller rettere sagt ved Guds Hjælp. I Bodø blevet vi Alle satte i Land. Ti Plader og tolv fod af Kjolen vare ødelagte. Jeg maatte vente omrent i to Dage i Bodø paa et andet Dampskib, som tog mig til Tromsø, og paa dette fjerntliggende Sted i det høje Nord mødtes jeg med Glæde af Brødrene H. Magleby og H. C. Christensen. Disse Brødre ere begge unge Mænd, og de ere i Besiddelse af den samme Land og det samme Mod, som besjæler alle dem, der kjæmpe for Zions Sag. Paa disse Steder er der en udstrakt Arbejdsmark, hvor flere Missionærer behøves i Sommertiden. De saa Hellige, som bo der ligesom paa de øvrige Steder, hvor jeg har været, fryde sig i Evangeliets Land, og Tilsfredshed straalede fra deres blide Ansigtter. Jeg overværede der Hundrede Aars-Festen i Anledning af Tromsø Bys Stiftelse og hadde mig i Midnatsjolens milde Straaler, som netop da syntes at frem-

komme i sin fulde Glans, samt havde Lejlighed til at hilse paa og tale med Finnerne, dette besynderlige Folk, iblandt hvilket der sikkerlig i Herrens egen Tid vil blive udført et Arbejde. I Trondhjems Gren, hvor Brødrene P. C. Rasmussen og J. Christensen virke, synes det, som om nje Lynglimt behynde at vise sig. Det Forsvarsmøde, som Brødrene fornylig afholdt i Trondhjem imod den for omtalte Fru Nielsen, har, tilligemed et stort Møde, som vi afholdt i det samme store Lokale, hvor dette Møde blev afholdt, da jeg var der, bragt den bedre stillede Klafe af Folket paa andre Tanker, og der siges, at disse Møder saavel som vi som et Folk have fængslet Manges Tanker og Opmærksomhed. Brødrene dersteds ere i fuld Virksamhed med at lægge Planer for Værkets Fremme og spare hverken Tid eller Penge i dette Øjemed. I Laurvik, hvor Eldste P. E. Torkelsen virker, er Fremgangen ikke saa lovende. I Drammen mødtes jeg med Brødrene J. C. Frost jun. og Joseph. P. Andersen. Disse Brødre have god Fremgang i deres Arbejde i nævnte Gren, og det er vel længe siden, at Udsigterne der vare saa lovende, som de ere nu. De øvrige Grene af Konferencen har jeg ikke haft Lejlighed til at besøge i Sommer, men fra Eldsterne, som virke i dem, erfarer jeg, at de anstrengte sig efter bedste Evne for at oplyse Menigheden om Sandheden. Her i Hovedstaden ere Udsigterne for Evangeliets Fremme lyse; Moderne ere vel besøgte; der eksisterer gode Hølelser blandt de Hellige, og adskillige Individuer tillegges Menigheden. Den 24de ds. jordfæstede vi under stor Højtidelighed Eldste Pouli Larsen. De Hellige og mange Fremmede mødte Kl. 10 i Lokaleet, hvor forskellige Brødre talte i Anledningen. Derpaa blev han stedet til hvile paa

Nordre Gravlund, hvor vi havde Kapellet og Alt til vor egen Raadighed. Sangloret sang saavel i Kapellet som ved Graven, og de Tilstedeværende vare meget højtideligt stemte.

Af Ytringer, som jeg ofte hører af Brødre, der ere beskikede til at arbejde i Norge, ledes jeg til at tro, at Missionærerne ere ligejom bange for, at de skulle blive beskikede til Norge. Vi ere fun 18 Missionærer i dette Land, og min Overbevisning er, at vi ere altfor faa i denne Konference; vi burde have omtrent 34 Missionærer om ikke flere. Hvis De ikke kan sende os Norske, da send os Danske, men Midler maa

de have med sig, saa vi kunne staa ned paa nye Marker. Der kan ikke ønskes noget sjønnere Sted for en Missionær at virke i end Norge; ejheller ville de finde et bedre Folk at bevæge sig iblandt end her.

Jeg føler mig nu bedre og lettere stemt i mit Sind, end da jeg begyndte min Rejse. Ved min Ankomst hertil blev jeg modtaget af de Hellige paa en hjertelig Maade ved, at de i denne Anledning havde arrangeret en storartet Fest.

Med en højlig Hilsen forbliver jeg
Deres Broder i Kristo

H. J. Christiansen.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

Det er ikke sjeldent, at vi finde Mennesker villige til at indrømme, at Mormonismen baade er overensstemmende med Bibelen og sund Fornuft, i Modsetning til de Dogmer, der ere antagne og fremsættes af Nutidens kristne Sekters Lærere og Bekjendere, men paa samme Tid opførte de ubetinget Tvivl om, at Joseph Smith var eller kunde være en Profet. Den Slags Tvivl er for det meste begrundet i traditionel Fordom eller uriktig Forstaaelse af den hellige Skrift og dertil selvdannede Begreber om en Profets Kaldelse, Virksomhed, Udjærende og Leve-maade. Man tænker sig et saadant Menneske aldeles uligt alle andre Mennesker.

En Profet skulde efter Nutidens almindelige Begreber være en gammel Mand med et langt uredt Skæg og Haar; med skarpe, markerede Ansigts-træk, lydende Øjne og en stærk gjen-nemtrængende Røst, som kunde høres langt borte. Han maatte vise sig bar-

hovedet og barsodet ved alle Lejligheder og paa alle Steder og aldrig tage Hensyn til Tidens Skik og Brug. I det Hele taget maatte han nærmest ligne en saadan Jonas, som vi finde afbildet af berømte Malere, som enten søgte at fremstille efter deres egen Fantasi, hvad der foregik for tusinde Åar siden, eller simpelthen rettede sig efter, hvad Folk helst vilde have og betale for, ligesom Kjøbmanden med sine Varer. Men Resultatet af saadanne Afbildninger er desværre altfor ofte, at baade Børn og ældre Mennesker indprænte dem paa deres Sind som virkelige Fakta, og naar Tradition og uriktig Opsattelse af Bibelens og andre historiske Beretninger endmere have besæt disse fejl-agtige Anskuelser, saa er det meget vanfæltigt at sætte sig fri igjen og at kunne bedømme en ny Theori upartisk. Man vil naturligvis indrømme Theoriens Rigtighed, men gjøre Indvendinger imod den Kilde, hvorfra den er kommen, og ligesom Søderne, i Mangel

af bedre Grunde til at forkaste Jesus, ansørte det efter deres Mening tilstrækkelige Bevis: „Dommer selv, om der nogensinde udgik en Profet fra Nazareth?“

I vore esterfølgende Betragtninger ville vi forudsætte, at vi have en opriigtig, sandhedssøgende Mand for os. Vi antage, at han indrømmer, at Mormonismen er aldeles overensstemmende med Evangeliet, saaledes som det blev lært af Jesus og hans Apostle i gamle Dage, og at de Sidste-Dages Hellige ere i Besiddelse af baade den moralske og religiose Grundvold, hvorpaa sand Kristendom skulle hvile, nemlig Sandhed, som er og altid maa være overensstemmende med Fornuft, sand Bidenskab og Kundstab. Man indrømmer gjerne, at Sandheden's store Øphav er Gud den Almægtige, al Visdoms Kilde og Universets stabende Kraft og Øpholder, og med Antagelse af Bibelen som authentisk Kilde, hente vi deraf vore Bewiser usorbeholdent fra dens historiske, profetiske og evangeliske Dele, uden Frugt for Modsigelse.

Alle Bibeltroende indrømme, at Gud i gamle Dage fra Tid til anden faldte og sendte Profeter til Folket i visse Dele af Jorden, men ikke til alle Mennesker eller i alle Lande. Det var forholdsvis kun en ringe Del af Menneskene, som blev gjort bekjendt med disse inspirerede Sendebuds Tilværrelse og Mission, og selv de, der havde Anledning til at se, høre og kjende dem, vare som oftest uimodtagelige for det Budskab, som Herren sendte paa en saadan Maade. Som Eksempel henviser vi til Noah, der prædikede i mere end et hundrede Aar og sandhyligvis havde mange Arbejdere til at hjælpe sig med at bygge Arken, men dog underretter Bibelen os om, at kun hans egen nærmeste Familie troede og rettede sig efter

det Budskab, han var sendt til at forkynde. Der var sandsynligvis ikke Bewiser nok tilstede til at overthye de ugrundelige Mennesker paa den Tid om, at Noah virkelig var en Profet, og da Beviset kom i Skikkelse af de oprorte Elementer, var det forfulde til at tænke paa at gjøre Brug af Guds Barmhertighed og Noahs Advarsel. Havde Gud derimod ladet Alle høre hans egen Røst forkynde den strækkelige Skjægne, som vilde ramme de Ulydige og Gjenstridige, saa vilde det idetmindste have været mere i Overensstemmelse med, hvad vor Tids Mennesker vilde anse for den rette Fremgangsmaade i en saa vigtig Sag. Men saaledes blev det ikke. Syndsloden kom som en frugtelig Stadsfæstelse paa Noahs guddommelige Kaldelse og profetiske Mission.

Noget ganske Lignende skete senere, da Gud ødelagde Sodoma og de andre Stæder, som nu ligger under det døde Hav's Bande. Skjont Lot den Gang var en retfærdig Mand og i Guds Øyne anset værdig til at frelses fra den forestaaende strækkelige Skjægne, som siden ramte de ugrundelige Indbyggere, saa manglede der sandsynligvis tilstrækkelige Bewiser for, at Lot var rigtig underrettet med Hensyn til Fremtiden, og at hans Prædiken var mere end blot religios Fanatismus; thi om han end kunde fortælle dem, at han havde Engle hos sig, og at disse netop vare komne for at kalde ham bort, saa vilde Ingen dog tro ham, men sit endog et Bøbeloplob i stand for at faa sat paa disse Fremmede. At hverken Lot eller Englene vare forskellige fra den Tids Menneskers almindelige Udseende, vil man let slutte sig til; thi havde Lot haft en Glorie om sit Hoved eller noget andet overnaturligt Særkjende til at udmærke ham som Guds autoriserede Sendebud, og Englene været forsynede

med store Vinger paa Ryggen, saa vilde den sodomitiske Pøbel neppe have gjort Forøget. Ligeledes kunne vi, i Forbigaaende, henthude til de Samtaler, som Kristen beretter os fandt Sted til forskjellige Tider mellem Gud og visse baade hellige og ikke hellige Mænd og Kvinder, saasom Adam, Eva, Cain, Abel, Noah, Abraham, Sarah, Hagar, Issak, Rebekka, Jakob og hans Hustruer, Joseph og Andre, og hvortil de vistnok neppe havde personlige Øren- og Øjenvidner, og dog tro vi, hvad der er skrevet om Alt dette, ja endog uden at spørge om, hvem der har skrevet det, og hvorledes den bibelske Historiekskriver kom til Kundstab om disse Oldtidens Begivenheder. Er det ikke ganske begrundeligt, hvor tilshneladende let det er at tro, hvad ukendte Mænd og Kvinder have fortalt, og som ligeledes ukendte Skribenter have leveret os og Traditionen stemplet som uomtvistelig Sandhed og Kjendsgjerning, og dog paa samme Tid være saa mistroist og fordomsfuld imod Begivenheder, der siges at være foregaaede i vor egen Tid, og om hvilke der kan erholdes Vidnesbyrd fra disse Begivenheders samtidige og endnu levende troværdige Mennesker? Men som Frelseren sagde om sin Tids Tilhørere, saaledes kan der ogsaa siges nu: Forsædrene dræbte Profeterne, og Nutiden brygger prægtige Gravmæler over dem, men vil paa samme Tid forlæste og forfolge Guds Ejendomme, naar de sendes dem for deres eget Bedkommende, og yderst sjeldent bleve de forstaade og anerkendte af deres Samtidige.

Da Moses blev kaldet af Gud til at være Israels Besværer, var han i den abissiske Ørken og alene. Ingen var nærværende hos ham, da Herren talte til ham fra den brændende Tornebusk, og dog er der Ingen, som twivler paa,

hvad der siges, at han saa, eller at han hørte Guds Røst erklære, at det var „Abrahams, Issaks og Jakobs Gud,” som kaldte ham. Den Mission, som han blev befalet at udføre, var ham ikke meget velkommen, og han søgte at undskynde sig med sin daarlige Talegabe. Han var paa den Tid i Landflygtighed og utsat for at blive straffet efter Egypternes strenge Love, der især havde til Opgave at underkue det af Herren udkaarede Pagtens Folk og paa enhver mulig Maade hindre dem fra at blive selvstændige.

Han var en Rømning og Forbrynder mod Landets Love, og nu stod han saaledes i Begreb med at komme som det undertrykte slaviske Folks Besværer, hvilket vilde gøre ham til Oprørssætter. Intet Under, at hans menneskelige Natur krympede sig endog i Jehovahs Nærvarelse, og dog adlod han i Tilled og Tro til, at Gud vilde staa ham bi. Det er mærkligt, at endskjont Gud stadfæstede hans Kaldelse ved mange store og mægtige Undergjerninger, som Egypterne kunde haade se og føle, saa var selv disse ikke tilstrækkelige Midler til at overbevise og omvende dem, men gjorde dem snarere mere forhærdede. Det synes saaledes, at selv de sterkeste overnaturlige Tilfjendegivelser paa Guds Myndighed hos hans udsendte Ejendomme, Profeterne og Andre, ikke havde den Virkning, som man i vor Tid tænker vilde bringe Menneskene til i massevis at adlyde Guds Besalinger eller tro paa dem, naar de forkyndes af Mænd, som bevidne, at de have deres Kaldelse umiddelbart fra Herren, og ved Betjening af Engle, som i fordums Dage; thi det gjorde ingen Virkning hos Egypterne.

Følge vi Historien, som beretter om Profeterne fra Moses til Frelserens Dage, saa finde vi kun saa Vidnesbyrd

om disse Mænds Anerfjendelse af deres Samtidige, men derimod mange, som vidne om det Modsatte. De fleste Profeter lede megen Forfolgelse og i mange Tilsælde Marthrdøden. Paulus giver en sammentrængt Skildring af Profeternes Liv og Lidelser i følgende Udtryk: „Formedelst Tro nægtede Moses, der han var blevet stor, at kaldes Pharaos Datters Søn, og valgte hellere at lide Ondt med Guds Folk end at have Syndens timelige Mydelse, agtende Kristi Forsmædelse for større Rigdom end Egyptens Liggendefæ; thi han saa hen til Belønningen. Formedelst Tro forlod han Egypten og frygtede ikke Kongens Brede; thi han holdt haardt ved den Usynlige, som om han saa ham . . . . Dog hvi skal jeg tale mere? Tiden vilde jo flettes mig, hvis jeg fortalte om Gideon, om Barak, om Samson og

Zephja, om David og Samuel og Proterne, hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retsfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukkede Ildens Kraft, undsløbde Sværdets Ød, blev stærke efter Skrøbelighed, blev vældige i Krigen, bragte Fjendernes Lejre til at vige. Kvinder fit deres Døde igjen, opstandne; Andre blevé udsprælede til Pinsel og toge ikke imod Befrielse, at de maatte erholde en helligere Opstandelse. Andre prøvede Bespottelser og Hudstrygelsler tilmed Lænker og Fængsel; de blevé stenede, giennemsaugede, fristede, henrettede med Sværd, gif omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede (dem var Verden ikke værd), ombankende i Orkener, paa Bjerger og i Jordens Huler og Kloster.“ Hebr. 11, 24—38.

(Fortsættes.)

En Høflighedsforening for Barn

findes i England. Den har Afdelinger i flere Byer og vinder stedse Udbredelse.

Ethvert Barn mellem 5 og 15 Åar kan blive Medlem ved at forpligte sig til at følge Foreningens Grundsætninger.

Disse er:

1) Høflighed i Hjemmet. Hjælp dine Forældre. Vær god mod dine Søskende. Vær ikke egenfjærlig. Gjør dit Bedste for at gjøre dine Forældre Glæde.

2) Høflighed i Skolen. Hav Agtelse for dine Lærere. Hjælp dem saa meget Du kan. Deres Arbejde er tungt og trættende. Følg Skolens Regler og fusk ikke. Stær ikke i Pustene og kluds ikke i Bøgerne. Tillad aldrig, at nogen straffes i dit Sted, thi det er fejgt.

3) Høflighed i Leg. Vær venlig og ikke stridslysten. Gjør aldrig Nar af

dine Kammerater og bælæg ingen med Ægenavne.

4) Høflighed paa Gaden. Hils paa dine Lærere og Bekjendte, naar Du møder dem. Gaa af Vejen for dem, Du møder paa Gaden. Skriv ikke paa Bægge, Porte eller andre Gjenstande. Kast ikke med Sten, og bestädige ikke andres Ejendom. Gjør ikke Nar af Gamle og Skrøbelige, men hjælp dem hellere, hvis det behøves. Rend ikke paa Hjælte, Skøjter osv. paa Tortouge og Trottoirer. Kast ikke Appelsinskal paa Gaderne, da dette kan volde andre Menneskers Ulykke.

5) Høflighed ved Bordet. Stik ikke Kniven i Munden, men spis med Gaffelen. Se efter, at dine Bordfæller, især de, der sidde Dig nærmest, have, hvad de behøve, og tænk ikke bare

paa Dig selv. Snak ikke og drif med Munden fuld af Mad. Læg ikke Armene paa Bordet.

6) Høfslighed mod Dig selv fordrer, at Du er ørlig, sandhedskjærlig og ansændig, at Du ikke bruger upassende Ord, at Du skyer slet Selskab, at Du holder Dig pen og phytelig og børster dine Klæder og Sko.

7) Høfslighed i Almindelighed. Bær aldrig uhøflig mod Nogen, ung eller gammel, fattig eller rig. Glem aldrig at sige: „Børsgod“ eller „Tak“, naar Du leverer eller modtager Noget. Pas

Dine egne Anliggender og bland Dig aldrig ufuldet i andres. Gaa aldrig ind hos Nogen uden at banke paa. Bær opmærksom mod eldre Personer og Fremmede, aaben Døren for dem, gib dem deres Hat, Stok o. s. v., staa op og gib dem en Stol, naar de træder ind til Dig, maa det end være Din egen. Afsbrud aldrig nogen, mens han taler, men vent med dine Bemærkninger, til han har talt ud. Bær punktlig af hørste Evne.

Disse Regler blive op læste for Medlemmerne en Gang om Ugen.

En haardt prøvet Søster.

For en Tid siden ankom den sorgelige Efterretning, at Eldste Ransom M. Stevens fra Fairview, Sanpete Co., Utah, der præsiderede over Samoaserne Mission, var afgaaet ved Doden i Tagali, Upolu, Samoa, den 28. April 1894. Eldste Stevens var paa denne sin Mission ledsgaget af sin Hustru, Søster Anna Stevens, en Datter af Eldste Frederick Christensen i Fairview.

Broder F. Christensen skriver under 12te Juni til Deseret News som følger: „Mrs. Anna D. Stevens, der i Forening med sin Mand, Broder R. M. Stevens, har arbejdet som Missionær paa Samoa i de sidste to Aar, ankom i god Behold til sit Hjem igaar Aftes Kl. 6 og blev ved Stationen modtaget af mange Venner, der længtes efter at se hende og udtrykke deres Sympathi for hende paa Grund af Tabet af hendes ligesaas højt elskede som agtede Mand. Denne Modtagelse var fort, eftersom Søster Stevens følte sig utilpas og maatte gaa tidligt tilhengs, og Kl. 11 samme Aften føgte hun et dejligt Drengebarn. Saavel Moderen som Barnet befinde sig efter Omstændighederne vel, og med Guds Hjælp og Bistand haabe vi, at de Begge maa leve og være til Trost og Belsignelse for hinanden.“

Derefter skriver Broder C. C. A. Christensen i Ephraim under 2den Juli Følgende: „Det lille Barn, som fødtes straks efter, at Søster Anna Stevens var kommen hjem som Enke fra sin Mission paa Samoaserne, døde Søndag Morgen den 1ste Juli til hele Familiens store Sorg, men især er den næsten utrostable Moder og Enke Gjenstand for sine Omgivelsers inderligste Deltagelse.“

Maatte Herren troste og hujvale Søster Stevens i hendes haarde Prøvelse, er vort oprigtige Ønske!

Blandinger.

Et russisk arkæologisk Institut er nylig traadt i Virksomhed i Konstantinopel. Det byder russiske Videnskabsmænd Lejlighed til at studere de arkæologiske Forholde i alle de Lande, der en Gang have hørt til det byzantinske Rige. Den

russiske Regjering har anvist 12,000 Rubler til dette Foretagende, som staar under Ledelse af det russiske Gesandtskab i Konstantinopel.

Kun saadanne Ekspeditioner, som ere udsendte af det russiske Undervisningsministerium, den hellige Synode eller det kejserlige Akademii saa Understøttelse af Institutet.

Dødsfald.

Pauli Larsen, født i Næs paa Hedemarken, Norge, den 6te Juni 1858, afgik som Følge af et Hjerteslag ved Døden den 18de Juli 1894 paa Helgesen, Hedemarken, hvortil han rejste et Par Maaneder før han døde. Hans jordiske Levninger blev sendte med Toget til Kristiania og stedtes til Hvile den 24de Juli. Ældste P. Larsen annammede Evangeliet den 4de November 1888 og har fra den Tid til sin Død været sin Paagt tro og i alle Maader opfyldt sine Pligter som et Medlem af Kirken. Han var Præsident for de Unge Mænds Forening i Kristiania Gren og var en af de ledende Mænd i Søndagsstolen; han efterlader sig Hustru og 3 Børn. Maa Herren velsigne dem og troste dem i deres Sorg.

Christen Jensen, født i Guldager, Brejlev Sogn, Vendjsjæl, Danmark, den 7de Marts 1820, afgik ved Døden efter en langvarig Sygdom i Mantua, Box Elder Co., Utah, den 18de Maj 1894. Han annammede Evangeliet i 1884 og levede og døde trofast i Evangeliet.

Poul Christensen, født i Kristiania, Norge, den 21de Marts 1834, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 15de Juni 1894. Broder Christensen annammede Evangeliet i Kristiania den 21de Marts 1858, levede et eksemplarisk Liv som en Sidste-Dages Hellig, var en kjærlig og hengiven Fader og Ægtemand og døde i fuldt Haab om en evig Frelse.

„Saa hvil i Fred, Du Kjære, i Gravens stille Skjæd.

Du tjente Gud med Ære, indtil Du segned død.“

Gurine Hjørnum, født paa Frøen i Norge den 13de Oktober 1824, afgik ved Døden i Trondhjem, Norge, den 19de Juli 1894. Hun annammede hun Evangeliet den 7de April 1861 og har hele Tiden levet der som en oposrende, ædel og trofast Sidste-Dages Hellig.

Hun døde i fuld Tro paa en herlig Opstandelse.

Innehold.

Bore Troesartikler	321	Var Joseph Smith en Profet? ..	331
Tankesprog	327	En Høfslighedsforening for Børn ..	334
Red. Amts.		En haardt prøvet Søster	335
De Døde forglemmes ikke	328	Blandingar	335
Korrespondance	329	Dødsfald	336

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Bording (B. Petersen).

1894.